

Από Χ

Μέρα παρά μέρα

Στήν παραλία τῆς Ἀμμοχώστου, λές καί μιά ἄλλη ρουτίνα ζωῆς, διαδραματίζεται, πού καμιὰ σχέση δέν ἔχει μέ τήν ὅλη ἀτμόσφαιρα — πολιτική κι' ἄλλη — τῆς Κύπρου, ἢ ἀκόμη περισσότερο τοῦ Μεσανατολικοῦ χώρου.

Οἱ τουρίστες κατὰ χιλιάδες (ἀκοῦμε πώς φέτος οἱ Σκανδιναβοί ἀνακάλυψαν, τήν Κύπρο γιά χειμερινό τουρισμό) χαίρονται τήν ἀπαλή ζεστασιά τοῦ φθινοπωρινοῦ μας ἡλίου καί μιά μαγευτική ὀλοκάθαρη θάλασσα.

Οἱ Κύπριοι, φυσικά, ἐγκαταλείπουν τή θάλασσα συνήθως τήν 1η Σεπτεμβρίου, μέ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις. Ἀνάμεσα στίς ἐξαιρέσεις αὐτές ἕνας συμπαθέστατος γέρο-βρακάς μέ ἕνα καλάθι:

— Ὀριντζιες, μάνταρινες γκρέϊπ φρούτες...

Οἱ τουρίστες ἀγοράζουν «ὀριντζιες» καί διερωτοῦνται ἂν εἶναι φετινῆς ἢ περσινῆς σοδιάς, μιά καί δέν σταμάτησαν νά τὰ βλέπουν ὅλο τὸ καλοκαίρι, ὅλη τήν ἄνοιξη. Ὑστερα ξαπλώνουν στή ζεστή ἄμμο τὰ μουδιασμένα ἀπό τήν ὑγρασία τῶν χωρῶν τους μέλη τους, καί ὄνειρεύονται νά μὴ τελειώσει ποτέ αὐτὸ τὸ ὑπέροχο καλοκαίρι.

Ὁ πλανώδιος παγωτάρης σπρώχνοντας τὸ ἀμαξάκι του διαλαλεῖ τὰ «ἄϊς κρήμ» του, καί συζητᾷ μέ τὸν διπλανὸ πωλητὴ ἀναψυκτικῶν τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας.

Ναί, μιά ἀπόλυτα εἰρηνική, ἀπόλυτα νωχελική ἀτμόσφαιρα διακοπῶν διαπερνᾷ ἀκόμη, ἀρχές τοῦ Νιόβρη, πέρα γιά πέρα τή χρυσῆ παραλία τῆς Ἀμμοχώστου. Οἱ ξένοι τουρίστες, αὐτὸ τὸ περίεργο εἶδος ἀποδημητικῶν κατοίκων τῆς πόλης τοῦ Εὐαγόρα, πού ἄλλαζαν βάρδιες ἀνά δεκαπενθήμερον ζοῦν ὀλότελα ἀπομονωμένοι ἀπὸ τήν ζωὴ τοῦ τόπου μας. Τί κι' ἂν ἐμᾶς μᾶς ἀπασχολοῦν προβλήματα πολιτικά, κοινωνικά ἢ ὅποια-δήποτε ἄλλα. Τί κι' ἂν πρὶν λίγες μέρες, δυὸ βήματα ἀπ' τήν παραλία τῆς Ἀμμοχώστου, μιά δολοφονική ἀπόπειρα παρά λίγο νά στοίχιζε τήν ζωὴ τοῦ Προέδρου μας. Τί κι' ἂν στή γειτονική Καρπασία οἱ χωρικοὶ ἐξαιτίας τῆς ἀνομβρίας δέν ἔχουν φέτος οὔτε πουργοῦρι γιά τὸ σπῆτι τους! Τί κι' ἂν τὰ τάνκε τῶν Ἑβραίων μπῆκαν ἢ ὄχι στό Σουέζ!

Οἱ τουρίστες, μέ τὰ μαυρισμένα κορμιά, θὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ ὅταν κλείσει τὸ δεκαπενθήμερό τους, κουβαλώντας μέσα τους μιά καί μόνη εἰκόνα: Ἐνα τεράστιο καφτὸ ἡλιο πάνω ἀπὸ μιά γαλανὴ θάλασσα. Κι' ἀκόμη, ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου, καί τήν αἶθουσα ἀναμονῆς τοῦ ἀεροδρομίου μας.

Ὅσο ἡ κατάσταση δέν τοὺς ἐπηρεάζει ἄμεσα, ὅσο οἱ κίνδυνοι δέν τοὺς ἀφοροῦν, οἱ τουρίστες τοῦ δεκαπενθημέρου θᾶρχονται καί θὰ φεύγουν ἀνά βάρδιες χωρὶς νά πάρουν, χωρὶς ν' ἀφήσουν τίποτα (ἐκτός φυσικά ἀπὸ τὰ χρήματα τους). Ὁ χῶρος μας θὰ τοὺς εἶναι ὁ μεγάλος ἄγνωστος. Γιὰ νά δικαιωθεί τὸ χαριτωμένο συμβάν, ὅταν μιά γηραιά κυρία ἀπὸ τῆ Σουηδία ρώτησε, σὲ μιά στιγμή εὐφορίας, κάποιον ἄλλο ξένο τουρίστα:

«Πῶς περνᾶτε ἐδῶ στή ... Ρόδο;» Κι' ἐκεῖνος ἀκόμη διερωτᾶται ἂν Ρόδος λέγεται ἢ κάτι ἄλλο τὸ νησί τῶν διακοπῶν του!

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ